

[Poul Møller.]

imødekomme behovet for en stigende levestandard for de dårligst stillede familieforsørgere. Forslaget blev afvist.

Efter denne afvisning gjorde vi et nyt forsøg, idet vi accepterede lavtlønstillægget, imod at det hele blev ledsaget af et egentligt lønstop og dermed følgende prisstop for samfundets befolkningsgrupper i øvrigt. Men også denne tanke blev fejlet af bordet nærmest med et ringeagtende smil. Der kommer sikkert den dag, da smilet vil stivne. Det var her vigtigt for det store regeringsparti at fastholde, at lønudviklingen måtte gå sin gang i henhold til de forskellige lønsystemer og overenskomster også i fremtiden, men også i denne 2-årige periode.

Regeringens og flertallets reservation, hvorefter det er en forudsætning, at lavtlønstillægget ikke smitter af, er naturligvis uden juridisk betydning. Den erklæring, LO har afgivet, er ganske uforbindende, og den er til overmål ledsaget af bemærkninger, der viser, at alt vil fortsætte som vanligt.

Jeg har gerne villet fremhæve de synspunkter, der af os blev fremført om dette lovforslag under udvalgsbehandlingen, og jeg beklager, at regeringen har bragt sig i en situation, der afskærer enhver forhandlingsmulighed.

På tilsvarende måde var det med de offentlige udgifter, hvor der efter vort skøn var grundlag for at undgå den bundne opsparing, hvis man fulgte vore tanker.

Det viste sig jo, som vi havde forudsagt, at indkomstskatten i det kommende år vil give ca. 200 mill. kr. mere, end regeringen og den højtærede finansminister regnede med i november. Fra vor side blev der tilbudt en forhøjelse af folkepensionsbidraget med i alt 1 pct. i stedet for $\frac{1}{2}$, imod at vi til gengæld enedes om, hvornår der skulle indføres fuld folkepension til alle. Sammenlagt ville dette have medført en forbedring af statens indkomster på ca. 300 mill. kr.

Dernæst foreslog vi, at vi ved fælles hjælp bragte statens udgifter ned fra det budgetterede tal på 10,3 milliarder kr. til 10 milliarder kr. og låste udgifterne fast på dette niveau. I betragtning af, at udgifterne i år har været omkring 8,6 milliarder kr., skulle man efter vort skøn anse det for muligt at begrænse

udgiftsstigningen til 1.400 mill. kr. Vi blev imidlertid afvist, skønt det behov, som regeringen i fjor måtte anerkende var til stede for at begrænse statens udgifter, minsandten ikke er mindre i år, hvis ikke vi skal styre landet ud i yderligere inflation med forstærkede valutakriser.

Vi anmodede om at få et notat over, hvordan finansministeren var nået frem til en forøgelse af lovbestemte tilskud i det kommende finansår på 750 mill. kr. — vi var overraskede over denne meget store stigning i de lovbestemte tilskud inden for 1 år — ligesom vi ønskede anlægsbudgettet gennemgået i enkeltheder, som vi gjorde det i fjor med det formål at bringe statens udgifter ned på de 10 milliarder kr., som givetvis er mere end nok, når vi tillige skal sørge for, at der er tilstrækkelig arbejdskraft til erhvervslivets udbygning og til boligbyggeriet. Vi fik ikke disse oversigter. Afgørelsen skulle træffes forinden, og afgørelsen blev altså truffet af statsministeren kl. 9 om aftenen, uden at vi havde fået dette materiale, og vi har ikke fået det endnu.

Hvis man havde fulgt vor tankegang, havde man kunnet skåne befolkningen for den nye omgang tvangsopsparing, der ikke kan forbedre likviditeten i samfundet, og som givetvis vil føre til en mindre privat opsparing i det kommende år og dermed ikke til den rentelettelse, som handelsministeren allerede så gentilt har stillet i udsigt. Så havde staten endda kunnet bevare et ganske net overskud på omkring 350 mill. kr., som vi selv sagt måtte kræve bundet i nationalbanken. Men regeringen ville overhovedet ikke drøfte disse synspunkter. Den ville selv, og den må jo så selv gøre det, som den anser for fornødent.

Til sidst kan jeg ikke lade være at udtrykke skuffelse over, at det netop blev den nuværende statsminister, som udsatte folketinget for den behandling, vi har været vidne til. Da han i fjor tiltrådte sit høje embede, ventede mange, at han var manden, der kunne samle folketinget om en positiv arbejdsindsats, der var realistisk og fordomsfri. Nogle af os ventede vel endda, at han ville tage livtag med fagbevægelsen for at fremkalde en helhedsløsning, der var upartisk over for de forskellige befolkningsgruppers interesser. Men sådan gik